

”Jos et elä nyt, et tule elämään koskaan”, sanot kasvot päätöntä vimmaa täynnä. Pudistelen päätäni epäuskoisena, en halua uskoa sanojasi. Luolan pimeys ahdistaa minua yhä enemmän ja enemmän. ”En minä pysty enää tekemään enempää, olen menettänyt jo kaiken itselleni tärkeän”, nyyhkäisen ja tunnen henkisten kipujeni valtaavaan ruumiini niin, että se muuttuu vähitellen fyysiseksi. ”Ei, ei noin Ambrie”, sanot hymyillen surullisesti. ”Mihin katosi se Ambrie, joka katsoi valoisasti tulevaisuuteen, teki kaikkensa aina, siis aina.” ”Ennen, se oli ennen”, huokaisen pyyhkien vettyneitä silmiäni. ”Liikaa on tapahtunut. Ensin Morgan, sitten Vivily ja nyt... nyt Georg.” Ääneni särkyä ja lysähdän rintaasi vasten itkien, yrittäen saada kyynelien avulla surun valutettua pois. Mutta ei, kipu vain kasvaa, vaikka samaan aikaan silität hiuksiasi, mikä yleensä rauhoittaa minua. ”He kuolivat turhaan, jos jäät tähän. Haluatko sinä sitä?” äänestäsi kuultaa jonkinlainen pettymys, mikä saa minut itkemään yhä enemmän. ”Ei!” nyyhkäisen voimattomana. ”Älä sano noin!” ”Mutta se on totta!” huudat ja säikähdyksestä kompuroin taaksepäin. ”Kaikki on tuon oven takana, mutta sinä et jaksa enää jatkaa!” Tuijotan suurta puista ovea, jota osoitat likaisella sormellasi. Sen ympäristö on punaisen veren tahrima ja mustat möyköt ovat syy siihen, miksi itken. Huokaisen, yritän ryhdistäytyä, mutta sormiini koskee; merkki siitä, että luhistumiseni on alkamassa. Mutta en voi pysähtyä. Olet oikeassa. En halua, että rakkaani kuolivat turhaan. Nyökkään ja hymyilet rohkaisevasti, ennen kuin vedät pitkän miekan huotrastasi. Nielaisen, kun isket miekalla oveen, joka lahonneena rikkoutuu tuhansiksi säpäleiksi kuin lasi. On hiljaista. Oven takana en näe mitään. Astut sisälle ja kiirehdin perääsi. En halua, että jäät yksin. ”Minä menen yksin!” sanon päättäväisesti ja tartun lämpimään käteesi tiukasti. En halua sinun kuolevan. Naurahdat ilottomasti ja pudistelet päätäsi. ”Joko menemme yhdessä, tai minä menen yksin, saat päättää.” Tuijotan sinua vihaisesti, mutta olet järkähtämätön kuin kivi. Huokaisen ja lähdemme kävelemään pitkin tunnelia, yhä syvemmälle pimeyteen tietämättä tarkalleen, mitä kohtaisimme. Tuntuu, kuin aikaa olisi mennyt vain pari minuuttia, kun kuulen ensimmäisen äänen. Syvää, sydäntä riipivää huutoa kantautuu aivan läheltä. Puristat kättäni rohkaisevasti ja jatkamme varovaisemmin matkaa. Ensimmäinen asia, minkä näen uudessa valaistussa luolassa, on ihminen, jonka kasvot ovat puolittain palaneet. Toisessa sääressä ammottaa haava, josta pilkistää luu. Silti mies kävelee aivan tavallisesti, ketterästi kuin vuorella elävät vuohet. Asunaan miehellä on musta tooga ja kädessään pikimusta kolmikärki. ”Hän ei ole ihminen, hän on demoni”, sanot ja nyökkään. Tavallinen ihminen ei voisi edes liikkua. Silloin paikallistan huudon lähteen. Meidät aiemmin pettänyt demonin palvelija makaa kuolleena nurkassa. Sen palkkion hän sai palveluistaan. Otat vielä yhden askeleen lähemmäs miestä, ennen kuin tämä huomaa sinut. Kauhistuneena peräännyn takaisin pimeyteen, mutta sinä seisot järkähtämättä paikallasi. ”Ehdimmekin jo odotella teitä”, demoni naurahtaa ja paljastaa torahampaansa, joista tihkuu savuavaa myrkkyä. ”Hyvää iltaa, sir”, sanot kuin puhuisit korkea-arvoiselle ministerille. ”Tulitte varmaan kostamaan pikku tempaukseni”, demoni sanoo ja pyörittelee kolmikärkeä. Jännityt ja astut askeleen lähemmäs. ”Sinä ja sinun raivopäiset ideasi tuhoavat maailman!” huudat hermojesi pettäessä ja olen jo kaappaamassa sinut turvaan. Olen valmis lähtemään pois, en kestä, jos kuolet. Tunne, joka sai sormenpäätäni särkemään, on nyt vallannut käteni ja jaloista polviini asti. Hengitykseni muuttuu pinnalliseksi. ”Oi voi, niinkös tässä tuppasikin käymään”, demoni ilkkuu ja liikkuu hitaasti, mutta varmasti kohti sinua. ”En pelkää sinua!” Hyökkäät miekka ojossa kohti demonia ja huitaiset tätä kohti, mutta olet liian kaukana osuaksesi. ”Ei!” kiljaisen, kun demoni heilauttaa kolmikärkeään ja on osua sinuun. Demoni nauraa kun juoksen tunnelista näkövälille. ”Ambrie, pysy siellä!” huudat,

mutta pudistan päätäni. "Tämä on minun hommani!" sanon ja napsaisen pienen kiven ja heitän sen suoraan demonin kasvoihin, mutta kivi vain uppoaa ihoon jääden siihen hiukan koholle. Demoni ei edes sävähdä. "Säälittävää", demoni mutisee ja juoksee minua kohti. Väistän täpärästi ja kompastun jalkoihini kaatuen maahan. Demoni ryntää minua kohti kolmikärki koholla. Kiljun, yritän vielä turhaan kohottaa käteni kasvojeni suojaksi, mutta sinä rynnistät kuin tyhjästä ja saat pistettyä miekan kolmikärjen ja minun väliin. "Tuo oli viimeinen tekosi!" ärähdät ja huitaiset miekalla osuen demonin kasvoihin. Pyhällä verellä kyllästetty miekka tekee savuavan haavan poskelle ja demoni karjuu tuskaansa. Ärjyen se lysähtää maahan, eikä näytä enää liikkuvan. "Sepä oli... lähellä", puuskahdan ja nousen tutisevin jaloin ylös. Sinä näytät kuitenkin vielä huolestuneelta. "Miekka on näköjään tehokkaampi kuin oletin", mutiset ja halaat minua. Kipu, joka oli edennyt lähes sydämeeni, perääntyy epäröiden pois kohteestaan. Selvisin. Me selvisimme. "Anna anteeksi, kaikesta", nyyhkäisen ja kohotan kasvoni kohdatakseni sinun siniset silmäsi. Sydämeni väpättää yhä pelosta, mutta myös jostain muustakin. "Ambrie... minä", aloitat, mutta vaimennan sinut huulillani. Hetken hämmennyksen jälkeen vastaat suudelman ja tunnen jonkinlaisen toivon syttyvän sisuksiini. Ehkä kaikki kääntyisi vielä hyväksi, kiitos sinun. Mutta samassa henkäiset kiivaasti ja irrottaudut minusta. Kiljaisen ja peräännyin taaksepäin, kun tunnen kuuman veren tahraavan käteni, joka oli laskeutunut selällesi. "Ei, ei, ei!" huudan pyörtymisen kynnyksellä. Mahasi värjäytyy punaisella ja yskit verta. Valahdat lattialle. "Ei!" kiljun ja kyykistyn yllesi. "Luuletteko tosissaan, että mokoma pieni nirhauma tappaa minut?" demoni nauraa. Viha kuohahtaa minussa, murrun, itken, tunnen raivon valtaavan jokaisen soluni ja nappaan maasta miekan. Juoksen huutaen kohti demonia, isken, sivallan, en välitä siitä miten demoni puolustautuu. En välitä, vaikka käteeni ja kasvoihini ilmestyy syviä haavoja. Välitän vain siitä, että loppujen lopuksi demoni haihtuisi kuolleena ilmaan. "Tämä on kaikkien rakkaitteni puolesta!" huudan ja isken miekan mahaan ja demoni ulvaisee lysähtäen lattialle kipeän samanlaisesti kuin sinä. "Älä, ei, älä. Minä... en mahtanut mitään, minä olen demoni, minut on luotu pahaksi", demoni anelee, mutta en välitä. Anelkoon rauhassa. Isken demonia kaikkialle muualle paitsi kuolettaviin paikkoihin. Demoni ulvoo tuskasta, kunnes eloonjättämispyyntöt muuttuvat tappamisaneluiksi. Viimein teen siitä lopun ja isken miekan suoraan demonin sydämeen. Yksi korvia riipivä rääkäisy ja demoni on tiessään. Heitän miekan luolan seinään ja rynnistän takaisin luoksesi. Hengität katkonaisesti. "Sinä et kuole", huudan heti, kun avaat suusi sanoaksesi jotain. "Ei", pudistelet päätäsi lähes huomaamattomasti. "Et sano noin! Kannan sinut ulos luolasta ja sitten huudamme apua ja sitten...", mutta ääneni haipuu, kun tajuan, että lähin kylä on kymmenen kilometrin päässä. "Anna anteeksi. Petin sinut. Minähän sanoin sinulle, etten jättäisi sinua", sanot kyynelten valuessa veren tahrimia poskiasi pitkin. "Saat anteeksi", sanon nieleskellen. "Annathan minulle anteeksi. Ilman minua et kuolisi." "Tiedätkö mitä? Ilman sinua, olisin varmasti kuollut jo henkisesti", sanot ja hymähdän nikoitellen. "Nämä pari viikkoa sinun kanssasi ovat olleet... raivostuttavia, mutta samaan aikaan kultaakin kalliimpia", naurahdat, mutta yskiessäsi tunnen, miten heikennyt. Kuolema vaeltelee tunnelia pitkin kohti sinua. "Minä rakastan sinua", sanon ja kyyneleet valuvat nyt pitkin minunkin poskiani ja sumentavat näköni. Pyyhin ne kuitenkin nopeasti pois, haluan nähdä sinut koko ajan selkeästi, koko sen lyhyen ajan, jonka saan vielä nauttia sinusta. Hitaasti, mutta varmasti tuska leviää myös minun ruumiiseeni. Hetken kipu oli epäröinyt, mutta nyt se taas lähestyy sydäntäni, kiertelee sitä arvioidakseen; valmis viimeiseen iskuun. "Minäkin sinua. Lupaathan, että jatkat elämäsi. Muista se, mitä sanoin aikaisemmin; jos et elä nyt, et tule elämään koskaan." "E-en pysty. Olen kohta aivan yksin", ulvahdan ja tartun kädestäsi kuin minä olisin se kuoleva. "Mitä tahansa muuta sinä ikinä luuletkaan, niin et ikinä niin, että olet yksin. Sinä. Et. Ole. Ikinä. Yksin!" painotat

jokaista sanaa ja yskäiset. ”Kiitos, Ambrie, kiitos.” Ja kun viimeisen kerran vedät henkeä ja silmäsi sulkeutuvat, viiltävä tuska saavuttaa sydämeni, tunnen hajoavani miljooniksi palasiksi. Enkä ikinä pysty keräämään niitä paloja yhteen. En koskaan.